

בתי המשפט

א 003873/04

בית משפט השלום פתח-תקוה

תאריך 19/04/2005

בפני כב' השופט נחום שטרנליכט

בעניין: בוקבזה רחל

תובעת

נגד

פרי שירן

נתבע

פסק דין

טענות התובעת:

התובעת שימשה כמנהלת בכירה בחברת פלאפון תקשורת בע"מ (להלן – פלאפון).
הנתבע עבד בפלאפון תחת פיקוחה של התובעת. לאחר חקירה שנערכה נגד הנתבע
אצל פלאפון בחשד למעשים אסורים הופסקה עבודתו של הנתבע בפלאפון, וביום
22.7.03 מסרה לו התובעת בעל פה על פיטוריו.

ביום 22.8.03 או בסמוך לכך גלש הנתבע באתר אינטרנט, שכתובתו
www.bdsm.club.co.il, אתר שעניינו מין. הנתבע פתח באתר תיבה ובה הקליד את
ההודעה הבאה (להלן – ההודעה):

"דו מינית מחפשת אשה/גבר לדפיקות חלומיות 050-792020 חלי".

מספר הטלפון הסלולרי שפורסם בהודעה היה מספרה של התובעת, אשר מוכר
לאנשים שונים, אשר מתקשרים אל התובעת בעיקר במסגרת עבודתה בפלאפון.
בעקבות פרסום ההודעה התקשרו אל התובעת אנשים לא מזוהים על מנת לשוחח
איתה בנוגע לאמור בהודעה.

בתי המשפט

א 003873/04

בית משפט השלום פתח-תקוה

תאריך 19/04/2005

בפני כב' השופט נחום שטרנליכט

1
2 ההודעה פורסמה על ידי הנתבע בזדון ומתוך כוונה לפגוע בתובעת באופן האמור
3 להטרידה תוך שימוש במתקן בזק, ותוך כוונה לבזות את התובעת. התובעת
4 התלוננה במשטרה אודות פרסם ההודעה, ונגד הנתבע הוגש כתב אישום, בו הואשם
5 בהטרדה באמצעות מתקן בזק, בפגיעה בפרטיות ובהוצאת לשון הרע. הנתבע הודה
6 בפני בית משפט השלום בראשון לציון, שם התנהל ההליך הפלילי, במה שיוחס לו
7 בכתב האשום והורשע. על הנאשם נגזר עונש מאסר וכן תשלום פיצוי בסך 5,000 ₪
8 לתובעת.

9
10 עתה, ולאחר שתוקן כתב התביעה, עותרת התובעת לחיובו של הנתבע בתשלום פיצוי
11 בסך 100,000 ₪ בהתאם להוראות סעיף 7א(ג) לחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965
12 (להלן – החוק).

13

14 טענות הנתבע:

15 לטענת הנתבע בוצע פרסום ההודעה על ידי מי מחבריו לעבודה בפלאפון, אשר
16 במהלך מסיבה שנערכה בביתו של הנתבע נכנס לאתר האינטרנט הנזכר לעיל ופרסם
17 את ההודעה. בעקבות התלונה שהגישה התובעת למשטרה, הוזמן הנתבע לחקירה,
18 ובמהלכה איימו עליו החוקרים. בשל איומים אלו נטל על עצמו את האחריות
19 לפרסום ההודעה והודה במעשה. הוגש נגד הנתבע כתב אישום, ומבלי שראה את
20 כתב האישום הודה באמור בו, וזאת לאור המלצת בית המשפט. עקב ההודאה גזר
21 עליו בית המשפט עונש. רק בשלב זה פנה הנתבע לקבלת סיוע משפטי. הנתבע הגיש
22 בקשה לעיכוב ביצוע העונש, וערער על גזר הדין לבית המשפט המחוזי. לדברי ב"כ
23 הנתבע בדיון שנערך בפני ביום 26.1.05 התקבל הערעור בחלקו באופן שההרשעה לא
24 בוטלה, אך העונש הופחת.

25

בתי המשפט

א 003873/04

בית משפט השלום פתח-תקוה

תאריך 19/04/2005

בפני כב' השופט נחום שטרנליכט

טענה נוספת של הנתבע היא, כי חיובו בגזר הדין לשלם לתובעת פיצוי בסך 5,000 ₪ מהווה מעשה בית דין, ואין התובעת זכאית לפיצוי כפול.

הסכמה דיונית:

בדיון שהתקיים בפני ביום 26.1.05 הגיעו הצדדים להסכמה דיונית, ולפיה יסכמו טענותיהם בכתב, ולאחר מכן יינתן פסק הדין על סמך מה שמצוי בתיק בית המשפט. הסכמה זו אושרה על ידי, והצדדים הגישו סיכומיהם בכתב.

דיון:

עותק כתב האישום, אשר הוגש נגד הנתבע בת"פ(ראשל"צ) 4365/03 צורף כנספח לכתב התביעה. כך גם פרוטוקול הדיון שנערך בפני סגנית הנשיא, כב' השופטת ליאורה ברודי, ביום 8.1.04. בניגוד לטענות הנתבע בכתב ההגנה, כי התייצב לדיון ללא ייצוג משפטי, נאמר בפרוטוקול, כי הנתבע התייצב לדיון עם עו"ד מיכל בכר, שייצגה אותו מטעם הסגוריה הציבורית. בפתח הדיון הצהירה עו"ד בכר, כי הקריאה לנתבע את כתב האישום, כי הוא הבין את תכנו, וכי הוא מודה בעובדות האמורות בו. הנתבע עצמו חזר על הדברים ואמר, שהוא מודה בעובדות כתב האישום. בהמשך הפרוטוקול מצויה הכרעת הדין, בה הורשע הנתבע בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

בסעיף 42א(א) לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971, נקבע:

"הממצאים והמסקנות של פסק דין חלוט במשפט פלילי, המרשיע את הנאשם, יהיו קבילים במשפט אזרחי כראיה לכאורה לאמור בהם אם המורשע או חליפו או מי שאחריותו נובעת מאחריות המורשע, ובכלל זה מי שחב בחובו הפסוק, הוא בעל דין במשפט האזרחי".

בתי המשפט

א 003873/04

בית משפט השלום פתח-תקוה

תאריך 19/04/2005

בפני כב' השופט נחום שטרנליכט

1

2 הנתבע הודה במעשים שיוחסו לו בכתב האישום, והמהווים את עילת התביעה
3 בתביעה אזרחית זו. עקב הודאתו של הנתבע הוא הורשע. ממילא הכרעת הדין של
4 כב' השופטת ברודי מהווה ראייה לכאורה לכך שהנתבע ביצע את המעשים
5 המיוחסים לו בכתב האישום בהליך הפלילי והזהים למעשים הנטענים בכתב
6 התביעה שהגישה התובעת בתיק זה. הנתבע לא הביא כל ראייה לסתירת הדברים,
7 ואף נתן הסכמתו להסכמה הדיונית האמורה לעיל. משכך, אני קובע, כי הנתבע אכן
8 פרסם את ההודעה בכוונה לפגוע בתובעת.

9

10 בסעיף 7א לחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965, נאמר:

11

12 "(א) הורשע אדם בעבירה לפי חוק זה, רשאי בית המשפט לחייבו
13 לשלם לנפגע פיצוי שלא יעלה על 50,000 שקלים חדשים, ללא
14 הוכחת נזק; חיוב בפיצוי לפי סעיף קטן זה הוא כפסק דין של
15 אותו בית משפט שניתן בתובענה אזרחית של הזכאי נגד החייב
16 בו.

17 (ב) במשפט בשל עוולה אזרחית לפי חוק זה רשאי בית המשפט
18 לחייב את הנתבע לשלם לנפגע פיצוי שלא יעלה על 50,000
19 שקלים חדשים, ללא הוכחת נזק.

20 (ג) במשפט בשל עוולה אזרחית לפי חוק זה, שבו הוכח כי לשון הרע
21 פורסמה בכוונה לפגוע. רשאי בית המשפט לחייב את הנתבע
22 לשלם לנפגע, פיצוי שלא יעלה על כפל הסכום כאמור בסעיף
23 קטן (ב), ללא הוכחת נזק.

24 (ד) לא יקבל אדם פיצוי ללא הוכחת נזק, לפי סעיף זה, בשל אותה
25 לשון הרע, יותר מפעם אחת."

בתי המשפט

א 003873/04

בית משפט השלום פתח-תקוה

תאריך 19/04/2005

בפני כב' השופט נחום שטרנליכט

1

2 השאלה המונחת עתה לפתחי היא שאלת היחס בין הוראות ס"ק א להוראות ס"ק ג,
3 ובמילים אחרות, האם משנפסק פיצוי לנפגע בהתאם להוראות ס"ק א, אין הנפגע
4 זכאי לקבל פיצוי עפ"י הוראות ס"ק ג. חוש הצדק מוביל למסקנה, כי פסיקת
5 פיצויים עפ"י ס"ק א אינה שוללת פסיקת פיצויים עפ"י ס"ק ג, שאם לא תאמר כן,
6 תגיע לתוצאה אבסורדית, ולפיה בגין מעשה חמור יותר של פרסום לשון הרע, אשר
7 הביא להרשעת המפרסם בפלילים, סכום הפיצוי המכסימאלי יעמוד על 50,000 ₪
8 בלבד, בעוד שבגין פרסום של לשון הרע בכוונה לפגוע אך באופן שלא הביא להרשעה
9 בפלילים יהיה הנפגע זכאי לפיצוי בסכום כפול של 100,000 ₪. קושי נוסף עלול
10 להתעורר במקרים כדוגמת המקרה שלנו, שבו הנפגעת – התובעת לא היתה כלל
11 שותפה להליכים הפליליים, שננקטו על ידי מדינת ישראל נגד הנתבע. משכך לא ניתן
12 לה יומה בבית המשפט, ולא היתה לה ההזדמנות לשטוח טענותיה בפני בית המשפט
13 לענין הפיצוי המגיע לה. אין, איפוא, כל הגיון למנוע ממנה את יומה בבית המשפט
14 ולחסום בפני התובעת את הדרך להעלות טענותיה בפני בית המשפט, וזאת אך בשל
15 פיצוי כלשהו שנפסק לה בהעדרה. תוצאה שכזו היא בעיני תוצאה מקוממת,
16 שתגרום עוול בלתי נסבל לתובעת.

17

18 דא עקא, ולכאורה עומדת לנו לרועץ הוראת סעיף 7א(ד) לחוק, ולפיה לא יקבל אדם
19 פיצוי ללא הוכחת נזק, לפי סעיף 7א לחוק, בשל אותה לשון הרע יותר מפעם אחת.
20 לכאורה, בגין פרסום לשון הרע שבעקבותיו הוגש נגד המפרסם כתב אישום, והוא
21 הורשע וחוייב בתשלום פיצויים לנפגע, אין הנפגע זכאי לקבל פיצויים נוספים.
22 פרשנות שכזו יש בה כדי לפגוע בזכות הגישה לערכאות של נפגע, אשר לא היה צד
23 להליך הפלילי שננקט נגד מי שפרסם נגדו לשון הרע. זכות הגישה לערכאות הינה

24

25

בתי המשפט

א 003873/04

בית משפט השלום פתח-תקוה

תאריך 19/04/2005

בפני כב' השופט נחום שטרנליכט

זכות חוקתית. בנוגע לזכות זו נאמר בע"א 6805/99, **תלמוד תורה הכללי נ' הועדה המקומית לתכנון ולבניה**, פד"י נז(5) 433:

"הנטייה להכיר בזכות הגישה לערכאות כזכות חוקתית מקימה מעין חזקה פרשנית שהמחוקק לא התכוון לשלול או לצמצם אותה אלא מקום שהדבר נועד להשגת תכלית בעלת משקל נכבד. כאשר קיימת מניעה לפנות לערכאות, יש לפרשה בצמצום".

בבואנו לפרש הוראת חוק עלינו לפרשה באופן שתצומצם, ככל שניתן, ההגבלה המוטלת על זכות הגישה לערכאות. עלינו לצאת מתוך נקודת הנחה, שהמחוקק לא התכוון להגביל זכות זו אלא לשם הגשמת תכלית בעלת משקל נכבד. לא מצאתי, כי במקרה דנן הגבלת זכות הגישה לערכאות של מי שנפסקו לטובתו פיצויים בהליך שכלל לא היה צד לו, יש בה כדי להגשים תכלית נכבדה כלשהי. יש, איפוא, לפרש את הוראות סעיף 7א(ד) לחוק כבאות למנוע פיצוי כפול בגין אותה עילה, אך אין בהן כדי להגביל את זכותו של נפגע לתבוע את מלוא הפיצוי המגיע לו בשל הליכים קודמים, שהנתבע ככל וכלל לא היה שותף להם. נראה כי הוראת סעיף 7א(ד) הנ"ל נוגעת למקרה בו היה הנפגע פתח בהליכים הפליליים באמצעות הגשת קובלנה פלילית. אם במקרה כזה ירצה הנפגע לייתר ניהול הליכים אזרחיים נפרדים, יוכל לקבל פיצוי בסך כולל שלא יעלה על 50,000 ₪. במקרה כזה תהיה בידי הנפגע הברירה לבחור בין פיצוי נמוך יותר בסך 50,000 ₪, תוך שימנע ממנו הצורך בניהול הליך אזרחי נפרד, ובין האפשרות לקבל פיצוי גבוה יותר בסך של 100,000 ₪, ובמקרה כזה יאלץ לנהל הליכים אזרחיים נפרדים. במקרה כדוגמת המקרה שלנו, בו לא היתה התובעת צד להליכים הפליליים, לא ניתנה לה אפשרות בחירה זו, ועל כן לא ניתן למנוע ממנה את הזכות לתבוע את מלוא הפיצויים הקבועים בסעיף 7א(ג) לחוק. בענין זה אני מקבל את טענת התובעת, כי הפיצויים, שנפסקו לזכותה

בתי המשפט

א 003873/04

בית משפט השלום פתח-תקוה

תאריך 19/04/2005

בפני כב' השופט נחום שטרנליכט

1 במסגרת ההליך הפלילי, נפסקו מכח הוראות סעיף 77(א) לחוק העונשין, תשל"ז-
2 1977, ולא מכח הוראות סעיף 7א(א) הני"ל.

3
4 עקב חומרת הנסיבות בהן פורסמה ההודעה, אינני רואה כל מקום להפחית במקרה
5 זה מהפיצוי המכסימאלי שנקבע בסעיף 7א לחוק.

6
7 אשר על כן, התביעה מתקבלת באופן שהנתבע מחוייב בתשלום מלוא סכום הפיצוי
8 שנקבע בסעיף 7א(ג) לחוק, ובניכוי סכום הפיצוי שנפסק כבר לזכות התובעת
9 במסגרת ההליך הפלילי שננקט נגד התובע. הנתבע ישלם לתובעת סך של 100,000 ₪
10 בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כחוק ממועד הגשת התביעה, 21.7.04, ועד התשלום
11 המלא בפועל. כמו כן, ישא הנתבע בהוצאת התובעת בסך 3,300 ₪ בצירוף הפרשי
12 הצמדה וריבית כחוק ממועד הגשת התביעה, וכן בשכ"ט עו"ד בסך 10,000 ₪
13 בתוספת מע"מ ובצירוף הפרשי הצמדה וריבית כחוק מהיום ועד התשלום המלא
14 בפועל.

15
16 ניתן היום י' בניסן, תשס"ה (19 באפריל 2005) בהעדר הצדדים בלשכתי.

17
18
19

נחום שטרנליכט, שופט